

Časopis dětí ze Základní školy Bavorovská ve Vodňanech

Co se děje

Milí čtenáři a příznivci Bliku.

Jaro je tady a naše redakce vydává toto jarní číslo Bliku. Věnuje se tentokrát převážně vážným tématům— opuštěným dětem a zvířátkům. Obě témata jistě stojí za zamýšlení. Pěkné jaro! Vaše redakce

- 5. března jsme se zúčastnili akce Na kole dětem
- 7. března proběhlo okresní kolo v recitaci pro mladší žáky, 8. března pro starší žáky
- 20. března se konalo školní kolo Jihočeského zvonku
- 20. března jsme počítali s Matematickým klokanem
- 25. března proběhla soutěž Coca-cola cup
- 2. dubna byla pro 5.B připravena přednáška o zdravé výživě
- 11. dubna proběhlo okresní kolo soutěže Jihočeský zvoněk
- 17. dubna naši žáci besedovali se spisovatelem J. Mikou v rámci akce Zeyerovy Vodňany
- 18. dubna budou naši nejlepší recitátoři soutěžit v kraji
- 19. dubna navštívíme představení Salve Caritas

BLIKNI si do časáku!

Síla lidskosti

Dne 27. února jsme navštívili filmové představení Síla lidskosti. Film je příběhem záchrany 669 židovských dětí sirem Nicholasem Wintonem.

V závěru promítání o filmu hovořil pan Zdeněk Tulis, který se na vzniku filmu podílel. Na základě jeho vyprávění jsme se rozhodli podpořit Petici pro udělení Nobelovy

ceny míru siru Nicholasu Wintonovi. Děkuji všem, kdo připojili svůj podpis, petice byla odeslána na patřičné místo.

Někteří naši žáci získali publikaci o siru Wintonovi a napsali své úvahy o tom, jaké by to bylo, kdyby si jejich rodiče chtěli vzít do pěstounské péče dítě. Některé úvahy na

toto téma otiskujeme, jsou jistě zajímavé a stojí za přečtení a zamýšlení. Všem, kdo úvahu napsali a poslali panu Tulisovi, děkuji a těším se na další zajímavé zážitky.

Jana Vršecká

Zde můžete petici podepsat:

www.nicholaswinton.eu/cs

**ZŠ
VODŇANY
BAVOROVSKÁ**

Bavorovská 1046
389 01 Vodňany
383 313 z
zsb.vod@seznam.cz

- > Komiks
- > Síla lidskosti
- > Týraná zvířátka
- > Ze života školy
- > Velikonoce
- > Úvahy
- > Kaligramy
- > Rozhovory, komentáře

Uvnitř tohoto vydání:

Síla lidskosti	2
Fantazie	3
Velikonoční projekt	4
Ze života koně	5
Samův příběh	6
Kulturní sprcha	7
Komiks	8
Akce školy	9
Vypravování pejska	10
Ze života školy	11
Internet—úvaha	12
Ze života školy	13
Rozhovory, komentář	14

Síla lidskosti

**Lidskost.
Máme ji v sobě
každý, jen si to
občas nedokážeme
přiznat.**

Před tím, než jsem shlédla film o Siru Nicholasi Wintonovi a jeho skutcích, byla jsem si více než jistá tím, že bych do své rodiny nepřijala jen tak někoho bez toho, aniž by ho znala. Zkrátka jsem byla přesvědčená o tom, že by se ani nic takového stát nemohlo.

Až teď, když mám za sebou promítání filmu a spoustu minut přemýšlení o tom všem, došlo mi, že člověk by se měl občas obětovat, aby i on sám byl šťastný. Lidskost. Máme ji v sobě každý, jen si to občas nedokážeme přiznat. Lidskost, to je když se lidé spojí v jeden celek za účelem konat dobro. A tak mě tak napadá,

proč prostě neotevřít ruce dokořán a nepřijmout mezi sebe a své blízké někoho, kdo si v životě prožil dost toho zlého. Říká se: „Chovej se k ostatním tak, jak chceš, aby se chovali oni k tobě.“ Pro někoho je těžký úkol řídit se podle této věty, ne každý umí žít podle pár slovíček na papíře, nicméně každý alespoň jednou zatoužil udělat něco dobrého, stejně tak jako Nicholas Winton, který svými odvážnými skutky dokázal inspirovat nejednoho člověka včetně mě a tím tak rozpoutal v mnohých z nás něco, jako sílu lidskosti. Dobré skutky se nekonají samy, vždycky je někdo, kdo dobrý skutek

musí vykonat. A tak, když to teď všechno беру kolem a kolem, možná i s trochou strachu přiznávám, že i když by to byl nelehký úkol, obětovala bych, co jen by šlo proto, abych mohla udělat někoho šťastným. Ne proto, aby mě někdo obdivoval, ne proto, aby se za mnou lidé otáčeli, věděli moje jméno a říkali „to je ona, to je ta co do rodiny přijala cizí dítě“, ale proto, abych dokázala, že na světě je pořád někdo, kdo umí konat dobro s úsměvem na tváři, a přitom za to vůbec nic nechce...

Nikola B., 9. A

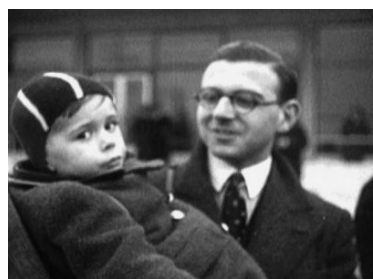

Foto: archiv wintonfilm.com

Fantazie

Fantazie, to je něco co nás provází celý život, každý dospělý, každé dítě má fantazii.

Fantazie, je vlastnost, která nám ukazuje to, co se třeba nikdy v životě nestane, ale v duši víme, že i přesto, že se to nestane, víme, že je to někde uvnitř nás.

Každý spisovatel, herec, učitel, člověk... každý má fantazii, ať je malý, nebo velký.

Spisovatelé, předtím, než se rozhodnou psát knížku, musí vymyslet, o čem vlastně bude, kdo bude hlavní hrdina, kdo bude padouch, jak bude probíhat celý děj, o čem to vlastně všechno bude, není to o tom, že si přečteme nějakou knížku a budeme ji hned opisovat a kopírovat slova, děj a postavy. Je to o tom, že si vymyslíme vlastní příběh, děj, postavy, slova... Vymyslíme něco, co nás zrovna napadá, je to jen naše fantazie, naše rozhodnutí, o čem se zrovna rozhodneme napsat.

Můj názor:

Podle mě je fantazie ta nejužasnější vlastnost, kterou máme. Můžeme v ní dělat

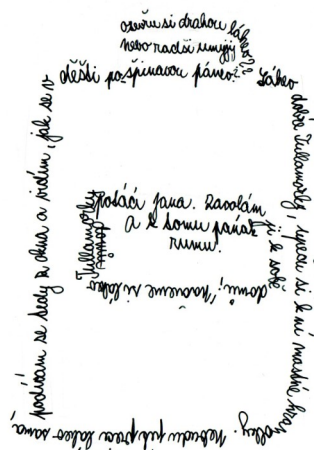
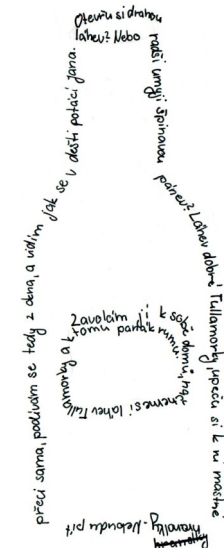
věci takové, jaké nejsou, cítíme se volně, cítíme, jak svět obeplovává kolem nás a nechává nás volně žít. Jsou tady také například děti, které vyrůstají od malička bez rodičů, například v dětském domově: děti v dětském domově, které nikdy v životě neviděli svoji maminku a svého tatínka, si představují, jací by mohli být, představují si, že jsou s nimi napořád, zažívají společné dobrodružství, jsou spolu. Některé děti třeba ani nevyrůstají v dětských domovech, ale také jim chybí biologická láska, žijí třeba s příbuznými, prarodiči, nebo prostě s lidmi, kteří je od malička vychovali... ale nežijí s rodiči, nikdy nepoznají pravou lásku, kterou nám dávají naši rodiče, a tak si představují jaké by to bylo, vybavují si třeba že žijí v zámku, nebo v čokoládovém paláci, vybavují si, jak vypadají, jaké mají vlastnosti, jak se chovají, jací jsou uvnitř.

Fantazie je vlastnost, kterou nelze zničit. Fantazie je něco, co si představujeme, ale naopak i něco, čím žijeme. V pohádkách se vypráví že, princ s princeznou spolu žili šťastně až do smrti a v našem životě si lidé myslí to samé, já

třeba věřím na život „šťastně až do smrti“, ale co když to tak není? V každém životě, to není stejné, nikdo není stejný, všichni jsou v něčem zvláštní, hezčí ale i naopak oškliví.

Fantazie je něco, co nelze uskutečnit, ale lze si to představit. Jenom ta představivost o tom, že se do někoho zamilujete a budete spolu „šťastně až do smrti“, ve vás vzbuzuje tu fantazii, zanechává ve vás to, co nelze mít, co se nelze stát, ale Fantazie se někdy může stát skutečností a to je teprve ta pohádka, většinou je lepší, když si něco představujeme, nebo si prostě vybavujeme, jaké by to bylo, než aby se to opravdu stalo, protože co když se to potom stane skutečností a my z toho nebudeme mít takovou radost, jako když si to představíme? Tyto otázky si pokládá většina lidí, a proto říkám, že je dobré riskovat věci, nebát se a jít do toho, nebojte se odhalit vaši mysl, ukázat, co se vás je, ukázat, co vás dělá šťastnými a prostě to udělejte. Zapojte do všeho vaši představivost, mysl a fantazii a ukažte to, co ve vás je, bylo a přetrvává dodnes !

Nikola, 8.B

Kaligramy vytvořily: Domča a Denisa, Nikča a Kristýna

Tereška K., 6. A

Na vydání tohoto čísla se podíleli:

Mgr. Jana Vršecká, Mgr. Romana Chloupková, Mgr. Jana Kalianková, Mgr. Jitka Truhlářová, Mgr. Lenka Šťastková, Nikola Blahůšková, Nikola Dunovská, Amálie Kormanová, Tereza Wágnerová, Tereza Křenková, Kristýna Cinádrová, Nikola Maroušková, Jitka Fousková, Lucie Malečová, Nikola Troblová, Julie Troblová, žáci 6.A

Toto číslo bylo vydáno za přispění ZŠ Vodňany, Bavorovská 1046, okr. Strakonice

Pokud byste chtěli přispět do dalšího čísla, můžete zaslat své příspěvky na adresu: ja.vrsecka@seznam.cz.

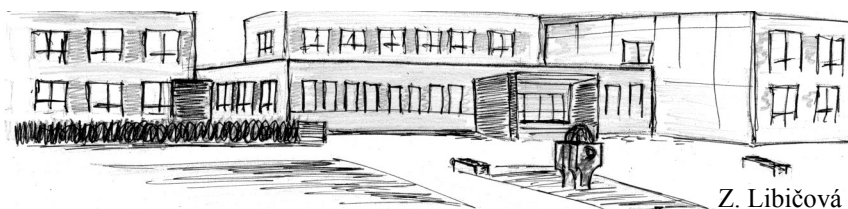
**ZŠ
VODŇANY
BAVOROVSKÁ**

Bavorovská 1046

389 01 Vodňany

383 313 411

<http://zsbvodnany.cz/>

Z. Libičová

Velikonoční projekt 1. stupně—27. března

Foto: J.Vršecká

Ze života koně

Žiji na ostrově už pět let. Byl jsem závodní kůň a lidé si mě proto také koupili. Měl jsem dobré vychování a trénink, a proto jsem také v závodech častokrát vyhrával. Svého času jsem byl opravdu dobrý kůň, vše se ale změnilo.

Jednoho dne se na našem ostrově konaly koňské závody roku. Všichni se těšili a věřili, že podám nejlepší výkon a vyhraji. Ale spletli se. V průběhu závodu jsem sice měl první pozici, ale přišla poslední zatáčka. Na mokrému trávníku mi podklouzly nohy a já si jednu zlomil.

Nemohl jsem dokončit závod a tím pádem jsem nevyhrál. Všichni lidé se zlobili, křičeli a běhali kolem mě. Říkali, že je to velice ošklivé zranění, a že už nebudu moci nikdy závodit. A tím můj život skončil.

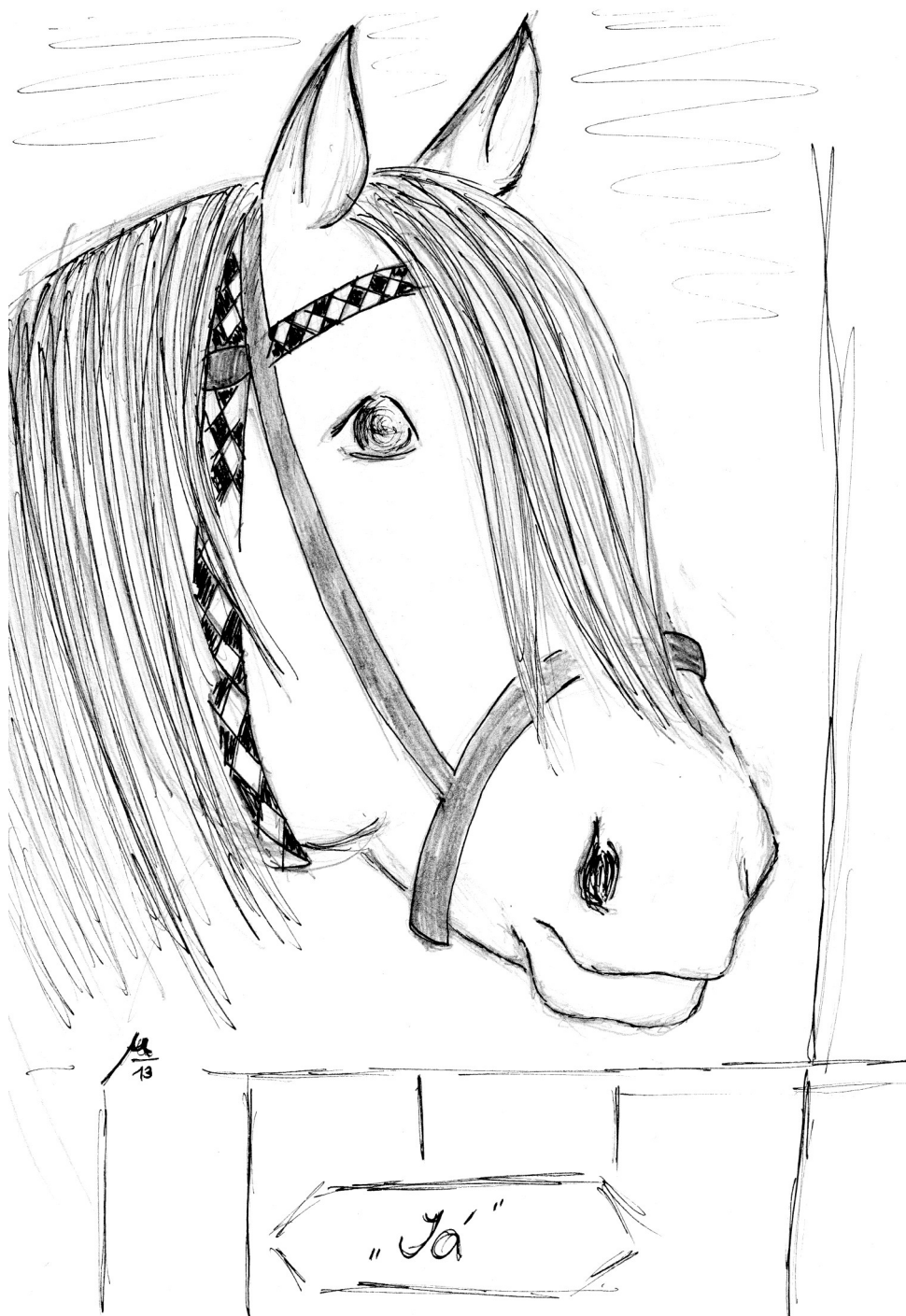
Lidé na mě byli naštvaní. Byl jsem k ničemu. Vyhodili mě, už mě neopečovávali ve stájích jako dříve, nestarali se o mě, nedali mi najíst a bili mě každý den. Jednou v noci už jsem to nemohl vydržet a rozhodl jsem se, že uteču.

Běžel jsem přes velká pole a louky. Když jsem doběhl k nedaleké vesnici, už se rozednívalo. Viděl jsem, jak si lidé povídají, snídají za okny. Když v tom mě uviděla

nějaká malá holčička. Vyběhla za mnou ven a s ní i její rodiče. Tito milí lidé se rozhodli, že si mě vezmou k sobě a postarají se o mě. Měl jsem všeho dost, jídla, vody, péče, pohybu. Byl jsem šťastný. Poznal jsem, že existují lidé, kteří jsou hodní a kteří si zvířat váží.

Ti předešli majitelé si na mě ani nevzpomněli, možná že si myslí, že už jsem dávno někde zahynul. Ale já jsem rád, za to co mám, a vím, že jsou lidé, kteří mě milují i za to, jaký jsem.

Tereza, 9. A

Lucie Malečová, 9, B

Napsali jste

Samův příběh

Jmenuji se Sam a tohle je můj příběh. Žiju na malém předměstí ve velmi bohaté čtvrti. Můj páníček se jmenuje Marek. Přál si mě ke svým šestým narozeninám a tak mu jeho tatínek vyhověl a já jsem tady.

Prvních pár měsíců se zdálo všechno tak krásné, měl jsem nádherný bleďě modrý pelíšek přímo v Markově pokoji. Dostával jsem ty nejlepší granulky pod sluncem a měl jsem se jak v bavnice. Každý den jsme hráli s Markem různé hry. Vždycky jsem se strašně těšil až se vrátí ze školy a budeme si zase moct společně hrát. Večer jsme vždycky padli oba unavení do svých pelíšků a spali jsme tvrdě až do rána.

Ráno jsem šel vždycky vyprovodit Marka před dům, zaštěkal jsem mu na cestu a on vyrazil do školy, kterou měl jen dvě ulice od našeho domečku. Celé dopoledne, každý den jsem prospal, to proto, abych měl sílu na odpoledne až se vrátí Marek ze školy a my budeme zase skotačit. Všechno bylo tak krásné a já byl ten nejšťastnější pejsek pod sluncem. Až do toho dne kdy se to stalo...

Jednoho dne, zdál se stejný jako všechny ostatní, se to stalo. Ráno jsem šel vyprovodit Marka před dům, on mi zamával a rozloučil

se, všechno bylo tak, jako každý jiný den, jen do té doby, než přišel Marek ze školy. Jeho spolužačka Emily dostala malé štěňátko, a tak si Marek dal domů jen tašku, ani mě nepozdravil a odešel za Emily a jejím malým štěňátkem.

Bylo mi tak smutno. Nevěděl jsem, co mám dělat, proč mě Marek nepřivítal? Proč si se mnou nešel hrát? Večer, když se vrátil od Emily, šel rovnou za tatínkem. Nenápadně jsem se připlížil ke dveřím a poslouchal jsem. „Třeba uslyším něco zajímavého o tom novém štěňátku,“ řekl jsem si jen tak pro sebe. Ano, slyšel jsem. Bohužel. Zaslechl jsem, jak Marek říká tu hroznou a bolestivou větu: „Já už nechci Sama! Chci nový štěňátko! Teď hned! Tatí kup mi ho!“ Pak to přišlo, rozrazily se dveře. Hrozně moc jsem se lekl. Tatínek mne vzal do náručí, začal jsem ho radostně obližovat, protože to bylo poprvé za celý den co si mě někdo všiml. On se ale ohradil a uhodil mě. Zakňoural jsem, protože to dost bolelo. Vyhodil mne na ulici a nikdy nezapomenu na ta slova, která mi řekl: „Běž a už se nevracej! Nechceme tě tu!“

Tím začalo nejhorší období mého psího života. Potloukal jsem se ulicemi bohaté čtvrti a všichni si na mě ukazovali a smáli se mi. Když jsem k někomu přišel

a chtěl si hrát, tak mne odháněli slovy jako: „Fuj, běž pryč, ošklivý pes, kšá.“

Tohle mé trápení vyvrcholilo v jeden den, kdy jsem měl takový hlad, že jsem šel před obchod s potravinami a škemral jsem o jídlo. Tak to chodilo den co den, někdy mi někdo něco dal, někdy sem dostal přes tlamičku rukou nějakého chlapa, jen za to, že jsem se mu nelíbil, neměl se mnou žádný soucit a mě přišlo, že jsem na světě sám, že mě nikdo nemá rád. Pořád, den co den, noc co noc, jsem přemýšlel, co jsem tak hrozného udělal Markovi, že mě už nechtěl, zapomněl na všechny naše hry a zážitky, které jsme spolu prožili? Nejspíš..

Po pár měsících mého tuláckého života se na mě usmálo štěstí, jedna stará paní, která mě viděla párkrát před obchodem, si mě vzala domů, starala se o mě, hrála si se mnou a já byl zase ten šťastný pejsek jako dřív. Jsem jí vděčný, nebýt jí, nevím co by se mnou teď bylo.

Amča, 9. B

Kulturní sprcha

Městská knihovna ve Vodňanech
Městské muzeum a galerie ve Vodňanech
Jihočeský klub Obce spisovatelů

Vás srdečně zvou

při příležitosti 17. ročníku Zeyerových Vodňan na

Autorské čtení se spisovateli

ve středu 17. dubna 2013 v 18.30 do městské galerie

program:

autorské čtení členů Jihočeského klubu Obce spisovatelů

předání literární ceny Zeyerův hrnek

v kulturním programu vystoupí

Eliška Holečková (saxofon) a Jan Matoušek (klavír)

Městská knihovna Vodňany | knihvod@seznam.cz | www.knihovna-vodnany.info | 383 382 781

Pretty Little Liars

Seriál se zabývá životem čtyř dívek - Spencer, Hanna, Aria a Emily - jejichž parta se rozpadla poté, co jedna z nich - Alison - záhadně zmizí. Po roce jim začnou chodit zprávy od někoho, kdo se podepisuje jako „A“ a vyhrožuje jim, že prozradí jejich tajemství (včetně jednoho velkého), která zná pouze Alison. Je zde ale háček: policie právě našla tělo mrtvé Ali. Na pohřbu dívky se

čtyři kamarádky dávají opět dohromady... **Kde můžete seriál vidět?**

Na Prima love každou sobotu od 11:55

Můj osobní názor:

Tento seriál jsme se sestrou začaly sledovat minulé prázdniny. PLL se mi moc líbí, protože je v něm kapka akce, hororových okamžiků a romantických chvil. Všem holkám bych ho doporučila. Já osobně si jednotlivé díly stahuji, ale některé jsou i na stránkách

www.zkroukni.to.

Připravila pro Vás

Julie Troblová

Program kina Vodňany na duben 2013

7.4. Čtyřlístek ve službách krále

anim. (ČR)

Režie: M. Žabka

8.4. Královský víkend

biograf./drama (VB)

Režie: R. Michell Hrají: B. Murray, L. Linneyová, S. West

9.4. Bez doteku

drama (ČR)

Režie: M. Chlupáček Hrají: T. Vítů, A. Jastraban, M. Roden

Našrot

komed. (USA)

Režie: J. Lucas Hrají: M. Teller, S. Astin, J. Chon

G.I. Joe: Odveta

akční/dobr. (Kan., USA)

Režie: J. Chu Hrají: T. Rock, J. Pryce, B. Lee

17.4. Dávám tomu rok

komed./romant. (VB)

Režie: D. Mazer Hrají: R. Byrneová, R. Spall, A. MacQueen

21.4. Croodsovi

anim./dobr. (USA)

Režie: K. De Micco Hrají: N. Cage, R. Reynolds, E. Stoneová

23.4. Martin a Venuše

komed./romant. (ČR)

Režie: J. Chlumský Hrají: K. Liška Boková, M. Taclík, T. Hanák

24.4. Gambit

komed./krimi (USA)

Režie: M. Hoffman Hrají: C. Diazová, A. Rickman, S. Tucci

29.4. Terapie láskou

drama/komed. (USA)

Režie: D. O. Russell Hrají: B. Cooper, J. Lawrenceová, R. De Niro

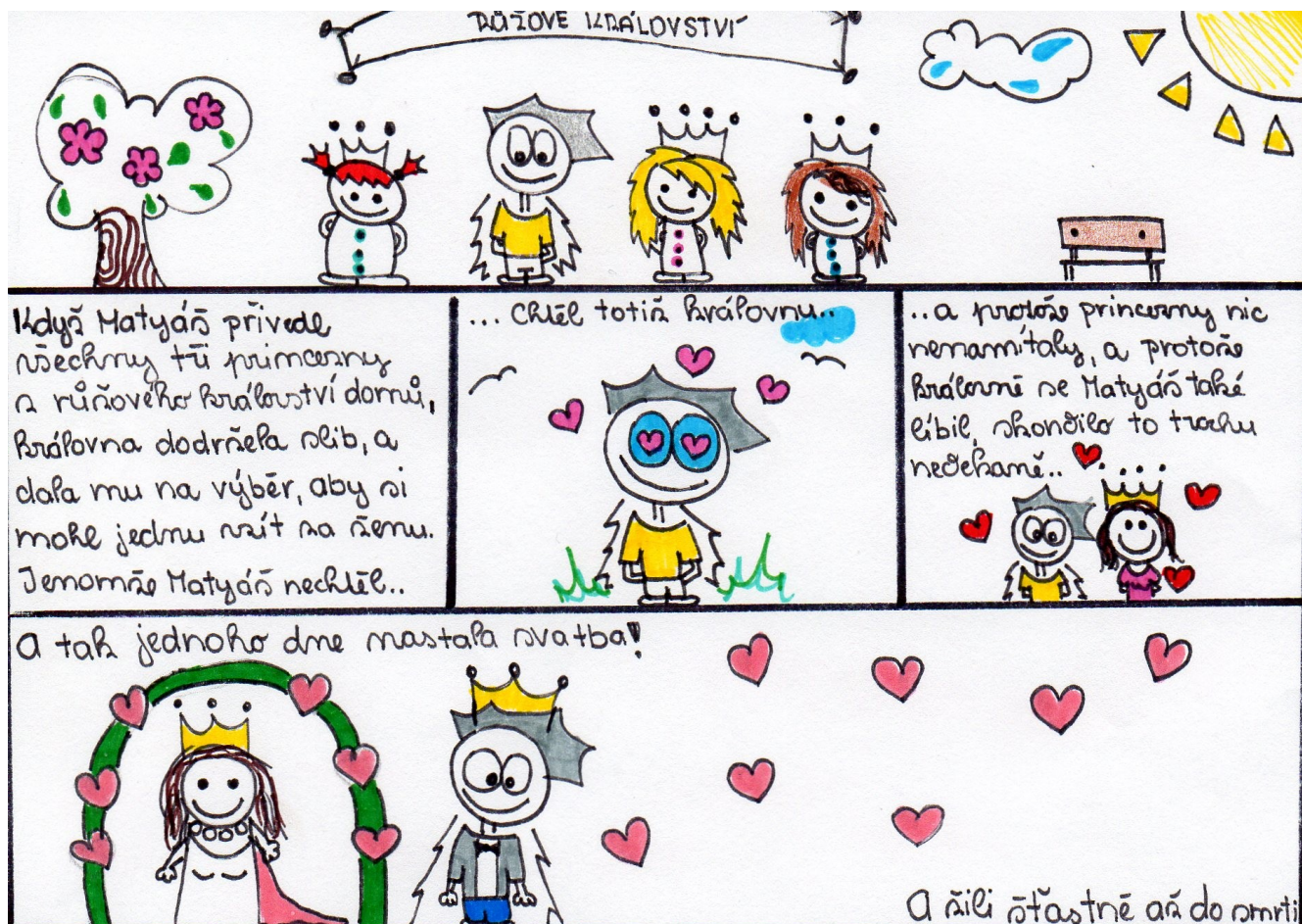
30.4. Anna Karenina

drama (VB, Fra.)

Režie: J. Wright Hrají: M. Macfadyen, E. MacLennan, K. Macdonaldová

**Pětkař přijde domů a volá: "Mámo, táto, dostal jsem dvojku!"
"No výborně! A z čeho?"
"Z chování!"**

Komiks

NA
hvězdě
hvězdě
VLAJE
je
můj poslední
pohled
A NA KONCI CESTY
je
můj
RUDÝ
hvězdě
oči
KDE
je
můj
FRANCIE
ke
hvězdě
oči
oči
je to
JEHO
pohled
na
†

Amča a Honza, 9. B

je
můj
pohled
na
hvězdě
hvězdě
VLAJE
je
můj
RUDÝ
hvězdě
oči
KDE
je
můj
FRANCIE
ke
hvězdě
oči
oči
je to
JEHO
pohled
na
†

Iveta a Kája, 6. A

Akce školy

Síla lidskosti — postřehy

Film Síla lidskosti na mě hrozně zapůsobil. Byl moc hezky zpracovaný a hlavně velmi dojemný. Po skončení filmu následovala beseda a povídání o osudech pana Wintona. Dozvěděli jsme se hodně o jeho životě. Je to asi pěkně veselý chlapek s velkou chutí do života a za to moc obdivuji.

Amča, 9. B

Film a vůbec to celé mě hodně dojalo a přimělo mě to přemýšlet nad tím, že pan Winton je opravdu výjimečný člověk a za všechny své činy by si zasloužil Nobelovu cenu. Tento člověk je hrdinou a všechny děti, které zachránil, jsou mu vděčné a nikdy na něj nezapomenou. Za tohle všechno ho obdivuji a především i za to, že to celé roky tajil a nikomu o tomto svém hrdinském činu neřekl

ani své manželce, prostě na to zapomněl. Řídil se heslem Hleď do budoucnosti a nezbývej se minulostí a každý den by se měl člověk smát alespoň jednou za dvacet minut. Celý film mě donutil brečet, já osobně bych to nedokázala opustit rodinu a riskovat, že už je nikdy nevidím. Myslím, že skoro každý byl na tom pocitově stejně. Nicholas Winton je pro mě hrdina.

Nikča, 9. B

Film se mi moc líbil, bylo to o člověku, který zachránil v době 2. světové války 669 dětí a vlakem je poslal do Anglie. Dostala jsem knihu o jeho životě, začala jsem ji už číst a je v ní spousta zajímavých věcí. A ten pan Winton je moc skromný a ohleduplný pán a takoví bychom měli být

všichni!!

Kačka, 6. A

Já jsem se cítil trochu dojemně. Líbil se mi Nicholas Winton, jak to všechno zorganizoval a nikdo se o tom pak nedozvěděl. Bylo mi líto dětí, které odjely do Anglie, protože byly odtržené od svých rodičů, ale i těch rodičů, které pak zavřeli do koncentračních táborů-

Kuba, 6. A

Ten film se mi moc líbil. Nicholas Winton je velmi dobrý člověk. Nechtěl bych tuto dobu zažít, asi nejhorší to muselo být pro ty rodiče. A divím se, že pan Winton nedostal infarkt na tom setkání všech zachráněných dětí, protože vůbec nevěděl, co se na něj chystá.

Jirka, 9. A

Vůně velikonočního pečiva provoněla školu

Příjemná změna vyučování čekala před velikonočními prázdninami žáky prvního stupně. Ve středu 27. března zde totiž proběhl projekt „Veselé Velikonoce“.

Na realizaci tohoto projektu se za podpory ředitele školy Mgr. Ladislava Horvátha podílely zejména učitelky prvního stupně. Svým mladším kamarádům přišli pomoci také vybraní žáci z řad „sedmáků a deváťáků“. Ochota pomoci svým mladším spolužákům a jejich pracovní nasazení byly opravdu příkladné. Cílem celé akce bylo přiblížit mladším žákům staré lidové tradice a nejznámější veliko-

noční lidové zvyky a dovednosti si přímo vyzkoušet.

Děti byly zařazeny do netradičních barevných skupin a v těchto skupinách se pod vedením zkušených pedagogů účastnily pestrého programu tvůrčích aktivit. Žáci prvních až třetích tříd se postupně vystřídali při zdobení kraslic různými technikami a malování obrázků s velikonoční tematikou, vyráběli velikonoční přání pro své nejbližší, barvili jarní ozdoby, zahráli si velikonoční pexeso s kartami netradičně velkých rozměrů, ale také si zaspotovali v tělocvičně.

Čtvrtáci a pátáci mohli osvědčit svou zručnost při pletení pomlázek, barvení kraslic náročnějšími technikami, výrobou velikonočních ozdob a pečení jídel. V učebně informatiky se zúčastnili soutěže o nejhezčí grafický návrh malovaného vajčka.

Kolem poledne se žáci rozešli domů, málokdo odcházel s prázdnou: čerstvými jídeli, přáníčky, malovanými kraslicemi a pletenou pomlázkou se mohli pochlubit svým rodičům.

Romana Chloupková
Text a foto

Napsali jste

Vypravování malého pejska

Narodil jsem se do bohaté rodiny, která mě ale neměla ráda. Moje maminka, fena německého ovčáka, byla bita, když jsme se já a moji sourozenci narodili. Maminčin bohatý páníček si totiž představoval, že bude mít štěňata s nějakým čistokrevným vlčákem s bohatým rodokmenem. Náš otec je ale úplně obyčejný toulavý pes z ulice a jeho předky neznáme. Otce jsem viděl jen málokdy, občas když se dostal na statek, kde jsme žili. Chtěl s námi být pořád, ale kdykoliv ho pán uviděl, vzal bič a hnal ho pryč.

Na statku jsem měl hrozný život já i moji sourozenci. Narodilo se nás pět, měl jsem dvě sestřičky a dva brášky. Hned po narození obě sestry zemřely. Matka se o nás totiž nemohla starat a být s námi, tak jak by měla. Musela chodit s pánem do lesa, na pole a všude ho doprovázet. Matka byla velmi poslušná a i přesto, že se jí od nás nechtělo, kdykoli pán zařval: „Brito, jdeme!“ přiběhla k němu a nechala nás samotné. Pán ji měl moc rád, protože byla chytrá, vycvičená, čistokrevná a vyhrávala různé soutěže. Mě a brášky nenáviděl, byli jsme pro něj břímě, hladové krky navíc, pouzí kříženci. Často nás bil a nedával nám jídlo.

Při první zimě zemřel jeden z mých brášek. Zima byla krutá a my museli být venku a spát na kusu hadru. Byla nám zima a měli jsme hlad, matka byla ve stodole na slámě. Jen jednou jedinkrát jsme tam za ní přišli, když nás zavolala, to bylo krásné. Všichni jsme leželi u mámy a bylo nám

teplo, ale ráno přišel pán a vyhodil nás, nejdřív nás zbičoval. Jako trest nám nedával týden jídlo. Když bráška zemřel, šli jsme za mámou, ale ona řekla jen: „Běžte pryč hned, než přijde pán!“ a tak jsem se bránil: „Ale mami, venku je zima a máme hlad, chceme být s tebou.“ Pán si to nepřije a teď zmizte!“ řekla jen a otočila se.

Když jsme byli na odchodu potkal nás pán, nebyl rád. Rozběhl se po nás, já jsem se stačil schovat, ale brášku chytil. Začal ho mlátit a kopal do něj, bráška strašně kňučel, muselo ho to moc bolet. Sebral jsem veškerou odvahu, rozběhl se a se vši silou pána kousl do nohy. Pán nechal brášku a pustil se do mě, schoval jsem se na stejné místo, po chvíli pán odešel. Šel jsem k bráškově a začal mu olizovat čumáček, aby se probral, ale on nic. Zkoušel jsem to dál a pořád dokola, nešlo to. Můj poslední bráška zemřel, bylo mi strašně smutno. Seděl jsem u brášky a koukal na něj.

Úplně jsem zapomněl na rozzlobeného pána. Pán ke mně přišel zezadu a přetáhl mě bičem, zakňučel jsem bolestí a on se jen smál a křičel na mě: „To máš za to ty potvoro křížená! Mě nikdo

kousat nebude, prašivce!“ Rozběhl jsem se k hlavní bráně a doufal, že bude otevřená. Měl jsem štěstí, dostal jsem se ven na ulici. Hledal jsem tátu, nebylo to moc těžké, znal ho každý pes. Brzy jsem se s tátou shledal a všechno mu vypověděl. Táta z toho byl moc smutný, nakonec jsem zůstal s ním a začala naše dobrodružství a toulání se. Nikdy nezapomenu na tu hrůzu, kterou jsem prožil na statku, ale díky tátovi se mi to aspoň na chvíli povedlo. Děkuju tati!

Kristýna, 9. B

Nakreslila: Nikča, 9. B

Ze života školy

Návštěva pana Hoffmanna v prvních třídách

„Přijďte k nám,“ zvali žáci 1.A své kamarády z 1.B, „navštíví nás p. uč. Ondřej Hoffmann a ukáže nám, jak se hraje na dudy.“

Pozvání děti přijaly a všechny se těšily na malý dudácký koncert. Pan Hoffmann se oblékl do dudáckého kroje, vysvětlil nám, z jakých částí se dudy skládají a jak se na ně hraje. Pak zvesela začal hrát. Spolu s ním jsme si zazpívali mnoho známých písniček i hráli na Orffovy nástroje. Na závěr si někteří z nás mohli zkusit dudácký kroj.

Hezky jsme se pobavili a jen neradi jsme se loučili. Už teď se těšíme, že se brzy s panem Hoffmannem zase sejde-

Leží moucha na stole a třepe nožičkami. Letí kolem ní druhá a ptá se: „Aerobik?“ „Ne, biolit!“

Foto: J. Kallanková

Dne 7. března 2013 se konala Soutěž dětských recitátorů – „Dětská scéna“. V této soutěži ve velké konkurenci postoupil v I. kategorii do krajského kola náš žák Vojtěch Brož. Ocenění získala Nikola Krakovičová.

Ve II. kategorii postoupily do krajského kola Nikola Duchoňová a Anna Chalupěcká.

Ve II. kategorii dne 8. března 2013 získal v této soutěži ocenění Karel Leskovec.

Všem gratulujeme a postupujícím hodně štěstí v krajském kole!

Dne 13. dubna 2013 se uskutečnilo okresní kolo soutěže Jihočeský zvonek. V této pěvecké soutěži se na vynikajícím prvním místě s postupem do krajského kola umístila Dominika Jarošová z 9. B. Na třetím místě ve své kategorii se umístil Kája Leskovec ze 6. A. Gratulujeme a přejeme Domče úspěch v kraji!!

Napsali jste

Internet

Internet je sám o sobě sáhodlouhá kapitola. Je internet únik z reality a výstup ze světa? Na internetu se najde spousta zajímavých věcí. Ať už to jsou různé informace do školy nebo obrázky. Vždycky se tam každý nějak zabaví.

Internet podle mě není ani špatná, ale ani dobrá věc. Přece na internetu se dá nakupovat, prodávat, hledat přátele, poslouchat písničky. Nakupování přes internet má svoje výhody i nevýhody. Při malém příplatku vám výrobek zašlou poštou ihned domů. Nikam nemusíte jezdit a neprošvihnete žádné super akce.

Jaké jsou ale nevýhody? Nikdy nevíte, zda prodávající výrobek pošle. Vy zaplatíte a už se těšíte na novou věc, žádná vám ale nepřijde. Jak tomu zabránit? Moc lidí to možná nedělá, ale já bych si to radši kontrolovala. Je spousta stránek, kde je porovnávání cen, ale i recenze na určitou stránku. Pokud hodnotí kladně, stránka je určitě skvělá. Když ale záporně, nikdy na ní nechodte a nic si neobjednávejte.

Internet slouží i jako skvělá komunikační síť. Nebýt internetu, platíme hodně peněz za hovory na telefonu. Podle mě komunikace není špatnou věcí, pokud vím, kam jít. Dříve hodně lidí používalo ICQ, což byl hodně velký hit. Pomalu ho nahradil skype, který je naprosto bezpečný.

Ovšem nefunguje bez internetu. Pak jsou tu ale ty stránky, co nejsou bezpečné. Nebo nejsou tak moc bezpečné. Sama mám zkušenosti, když si mě zkoušely přidat falešné profily lidí. No a co když se na takovou stránku dostane menší dítě? Bude se chtít zaregistrovat. Už tady je ale menší problém. Co nás to vlastně všechny doma rodiče učili? No ano. Učili nás, že lhát se nemá. Dítě při registraci zadává datum narození, které není pravé. Zadává ho tak, aby měl věk, který stránka povoluje. Proč to ale dělají? Protože se najdou jedinci, kterým to doma rodiče nezakázali. Nebo spíš nekontrolují, na jaké stránky se dítě dívá. Takové rodiče nechápu. Radši posadí dítě k počítači, aby si tam dělalo co chce, než aby si s ním zahráli nějakou hru. Dítě pak začne spadávat do svět internetu, až bez něj nebude moc žít. Bude na něm ve dne v noci, až se nakonec něco může stát. Přidá si ho falešný profil člověka, začne si s ním psát, až mu třeba i řekne, kde bydlí. Pak může dojít ke katastrofám.

Někdo se ale přes internet učí. Jsou i tací učitelé, kteří posílají poznámky na email, aby si je děti mohly opsat. Když si pak dítě potřebuje vylepšit známku, má napsat referát. Kde bude věci do referátu hledat? No kde jinde než na internetu. Málo lidí si s dítětem sedne a najde to v knížkách. Já sama hledám různé informace na

internetu. Když si chci zjistit nějaké novinky, jednoduše najedu na pár webových stránek a přečtu si, co se děje nového. Nemusím kupovat noviny.

Vracím se tedy zpět k mému tvrzení a to, že internet není dobrý, ale ani špatný. Bez internetu se dá žít tak, jako se dalo ještě před pár lety. Jenom záleží na rodičích, jestli dítě nechají dlouho na internetu, nebo jestli si radši s ním zahrají hru. To už pak je jenom otázka rodičů. A jestli je internet spíš dobrý, nebo spíš špatný, se budeme dlouho dohadovat. Protože internet nikdy nebude tak bezpečný, aby se dalo říct, že je to nejlepší věc na světě.

Nikča D., 9.A

Foto: Nikča Blahůšková

Ze života školy

Při výuce pohybového aparátu se děti s kostlivcem tak skamarádily, že se s ním nechtěly rozloučit. Tak aspoň fotku na památku...

Tělesná výchova dívek v 6. ročníku - poslední "bílý" den. Sněhuláčci nám nevydrželi ani do oběda.

VÍME, KTERÉ KNÍŽKY JSOU U DĚTÍ NEJOBLÍBENĚJŠÍ

Cena dětí v anketě SUK – čteme všichni
Až nebudete vědět, po jaké knížce sáhnout a přečíst si ji, máme pro vás radu. Dejte na zkušenosti ostatních. Tady je seznam tří knih, které jsou podle dětí nejlepší:

1. místo: Jeff Kinney: Deník malého poseroutky

5: Ponorková nemoc (CooBoo), 2. místo: Petra Braunová: Tramvaj plná strašidel / ilustroval Filip Pošivac (Albatros), 3. místo: Miloš Kratochvíl: Pes nám spadla / ilustrovala Eva Sýkorová-Pekárková (Mladá fronta).

Reprezentanti školy v Pre-ventan Cupu - okresní kolo turnaje smíšených družstev 4. - 5. ročníků ve vybíjené. Obsadili 4. místo.

Rozhovory, komentáře

Stop!!!

Týrání zvířat!!!

Je to hrozné.

K zvířatům se chováme jako k věcem.

Ale věci to nejsou, mají city a cítí bolest.

Nebud'te lhostejní a pomozte jim.

Poděpište petici nebo darujte do útluků peníze,
staré deky či krmivo, nebo adoptujte zvíře.

Prosím pomozte.

Není toto hezčí?

Naši žáci ze 6. A se rozhodli, že je třeba požádat spolužáky i dospělé, aby se zamysleli nad osudem zvířat, která nemají kde být, nebo která jsou týrána. A tak vás všechny žádají prostřednictvím letáku, abyste nebyli lhostejní.

ÚVAHA NAD TÍM, PROČ ŽENY JSOU VE SPOLEČNOSTI NÍŽE NEŽ MUŽI

Já si myslím, že ženy jsou ve společnosti moc podceňované, každý člověk má sice ve společnosti určité místo, ale většinou jsou výše muži než ženy.

T ř e b a
v islámských zemích jsou
ženy úplně poddané
mužům a musí je poslouchat, přece nejsme jejich otroci, abychom je jen poslouchaly a dělaly to, co má příkázou, přece není středověk.

Kdyby byli na zemi jenom muži, určitě by bez nás žen vymřeli. Jediné ženy mají dvě zaměstnání, nejen že chodí do práce, ony i musí vychovávat a starat se o děti. Některé ženy to mají jednodušší, ale já se chci zaměřit spíš na ženy v islámských a arabských zemích, kde to mají ženy nejtěžší. Bohatší muži v islámských zemích můžou mít až čtyři ženy. A teď trochu ze Saudské

Arábie. V této zemi se třeba přehlídí a nezaznamenává se, kdy se ženy narodily a kdy zemřely. Ženy mají mnohem více povinností než muži a daleko méně práv, dále ženy nemají volební právo, nesmí řídit, nemůžou chodit do kaváren nebo do kin. Je toho ještě víc, ale to příště...

Jitka, 7. třída

David a Kačka, 6.A

[illegible]